

Dag William,

De films van Tarkovski en in het bijzonder zijn meesterwerk "Roublev" en "Beuys" zijn 'materiaal-welsprekendheid', vinden hun ontmoeting in uw authentiek werk.

De scene van de klokkenmakers in "Roublev", de ambachtelijke patine van de stellingen, touw en houten stutten, tonen het artistiek fundament afkomstig van de grootheid van twee handen.

De schoonheid van de 'Arte Povera' en eeuwen aan dodencultussen ter hand nemen is een mentaal massieve daad.

De vraag stelt zich met hoeveel bewustzijn kan men dat doen, . . . de omvang bewijst brede ontvankelijkheid.

Mij lijkt dat het museale erfgoed van 'hedendaagse kunst' een werkende samenkomst gevonden heeft in een werk dat zich centraal plaatst in de weide omgeving van een mensenleven.

Dat werk, op die plaats en voor onze vriend is als 'zeer omvangrijk' te benoemen.

Dat dit werk er is voor onze vriend Joris is dan ook een monument dat geen mens als betoon kon of kan verwachten.

Wat je gemaakt hebt is immens.

Het ambachtelijke in zijn manifestatie tegenover dat onbegrensd landschap plaatst elk individu centraal in een vraagstelling . . . en dat als een echo van een gepasseerd leven.

Hoe groot kan een echo zijn ?

Je hebt de grootheid van een leven ter hand genomen.

Durf en aanmatiging hebben zich weten in te ruilen voor een vergeten dimensie van de kunst . . .

Dirk Coopman